

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

SVEĆENIK I PRESVETO SRCE ISUSOVO

SVEĆENICI I PRESVETO SRCE ISUSOVO

Naslov izvornika: MANETE IN DILECTIONE MEA

Autor: svećenik koji želi ostati nepoznat

Imprimatur: Dozvolom Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu, 17.10.1927. Br. 6601.

ČITATELJU

Već me odavna Isus potiče, da napišem nekoliko riječi za Njegove svećenike: *Evo stojim na vratima i kucam* (Otkr 3, 20). *Glas viče: navještaj! I on će pitati: Što da navješćujem?* Razumio sam što želi. Hoće da govorim o Njegovom presvetom Srcu. A jer sam se oglušio, tražio je poslušnijega od mene. *Kome da govorim?* (Iz 6, 8) Morao sam smjesta odgovoriti: *Evo me, meni govori* (Iz 6,8). Ali Njegova me zapovijed zbunjivala...Ja da govorim svećenicima? Kako da se usudim? Kakav je u mene ugled? *Ja sam doista najmanji među apostolima, nisam dostojan zvati se apostolom.* (1 Kor 15, 9). Zbog svoje malovjernosti htjedoh kao Jona pobjeći *pred licem Gospodnjim* (Ivan 1,10). Molio sam Ga da me pusti na miru, da me oslobodi tog nježnog naloga. Izbrojio sam Mu čitave litanije svojih bijeda, svoju sićušnost, svoju nedostojnost, svoju nesposobnost...*Gospodine Bože, evo ne umijem govoriti* (Jer 1,6). Ali sve je bilo uzalud. Uostalom, *tko se Njemu opro i ostao sretan?* (Job 9, 4). Na koncu konca, jednog dana dobio sam odlučnu zapovijed. I više nije bilo kud. *Idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ću ti narediti* (Jer 1,7). Morao sam popustiti, dogovorismo se. Ja ću uzeti na sebe brigu oko izdavanja knjige, a On će mi govoriti što ću pisati; ja ću biti prosti prepisivač, do kojega nikom nije stalo, a sva će slava biti Njegova. Poslušah na koncu – bilo je i vrijeme – a On obeća, da će blagosloviti moj narod. *Ne boj se, jer ja sam s tobom* (Jer 1,8). Evo to je povijest ovećeg spisa, koji će, nadam se, doskora izaći. Iz njega sam izvadio ovu knjižicu. Dana 25. prošlog mjeseca, pod Marijinom zaštitom, ugledala je svijet prvi put ova knjižica. Jadna knjižice! Žao mi te bilo! ... Sićušna, neugledna vanjskom opremom, puna tiskarskih pogrešaka, bez pretenzija, bez ikakve privlačnosti, bilo književne, bilo poučne... upravo ništa! Tko će uopće pogledati na nju? Ali Isus je obećao – ja *sam s tobom* – i sićušno je sjeme usprkos svakom predviđanju donijelo *stostruk rod* (Luk 8,8). Ja sam se prvi čudio... Ali nisam se smio čuditi. Poslije toliko godina što Gospodinu služim, zar još nisam upoznao Njegove običaje? Izabra... *ono čega nema, da uništi ono što jest* (1 Kor 1, 28). Talijanski kler primio je ove stranice od srca, bratski, zanosno. Toliki biskupi i starješine redova jednodušno pohvališe knjižicu. Toliko se svećeničkih duša preobrazilo – osvojilo ih je Isusovo Srce ... Prvo se izdanje razgrabilo u nekoliko mjeseci, drugo u nekoliko tjedana. Knjižica je već prevedena na francuski, poljski, engleski, njemački, španjolski, mađarski, slovenski, hrvatski ... drugi se prijevodi pripremaju ... Tko ne vidi kako Isus prolazi blagoslivljajući? Njemu,

jedinome i pravome autoru ovih stranica, neka je moja zahvala, Njemu samome neka je sva čast. Neoskvrnjena Djevica, radost i utjeha svakog svećenika, neka otvori put do duša ovom trećem popravljenom i dotjeranijem izdanju: Ona neka blagoslovi pisca i čitatelje, i neka što prije svi svećenici, kako Isus želi, postanu poklonici i apostoli Njegovog presvetog Srca.

Na blagdan Naviještenja Marijina, 25. ožujka 1925.

Nevrijedni sluga presvetog Srca

Upitamo: Anđele Božji, kakva je to samilosna jadikovka, što dopire u naše uši iz svih svetohraništa svijeta: *Duša mi je nasmrt žalosna?* (Mt 26,38) Ne vidimo okrutnih mučila barbarske krvoločnosti, mučila što su raskidala nevino tijelo Sina Božjega, ne vidimo neizmjernu čašu punu gorčine ... Isus na Nebu, dakle i u svetohraništu, ne trpi više, jer je proslavljen; ali On ne može biti neosjetljiv prema častima i pogrdama. Kad se, dakle, govori o sadašnjim patnjama Njegova Srca, izražava se misao, koja je u potpunosti u suglasju s katoličkom tradicijom. Ono Srce, koje je trpjelo za Njegova smrtna života, to Srce živi u svetohraništu. Tu je ono bezbolno kao i na Nebu; kaže se da trpi, jer je nekoć podnijelo fizičke i moralne patnje u Muci; one su bile tim teže, što je Isus znao jasno i potanko sve ljudske grijehe do kraja svijeta. Ipak, anđeo nam Euharistije odgovara: To Isus plače što Ga je kršćanski puk tužno zaboravio; strašno, nepojmljivo zaboravio žarište ljubavi, izvor života. Isus plače, jer je tu hladno, mržnja, bijes protiv *onog Božanskog Srca koje je toliko ljubilo ljude, a ljudi mu uzvrćaju nehajem i nezahvalnošću*.¹ Ali nije to još sve. Žalost Isusova u svetohraništu ima još jedan dublji razlog. Zna li tko je kriv što su ljudi tako žalosno zaboravili Presveto Srce? Kriv je tome – moram li kazati? – nemar jednog dijela svećenstva. Bijedni Isus! *Tako s Njime postupaju duše koje su Njemu posvećene!*² Možda bi upravo pristajalo primijeniti ovoj strašnoj pojavi riječi velikog Pape: *uzrok propasti naroda leži u lošim svećenicima!*³

ŽALOSNE STVARI

U lipnju 1902. godine jedna se sveta duša u tišini klanjala Svetoostajstvu ljubavi. I Isusov glas šapnu na njezino uho: Marija Margareta otkrila je moje Srce svijetu; ti ga otkrij mojim svećenicima. Privuci ih sve k mome Srcu. Trebaju mi oni da izvršim svoje djelo...Moje je Srce čaša moje Krvi; ako ima itko na svijetu, tko može i mora piti iz te čaše, to je sluga mog oltara. Neka, dakle, dođe k mome Srcu i pije ...⁴ Svećenici do sada nisu dolazili piti iz Presvetog Srca kako Isus želi? Žalosna je to činjenica i svaki je dan na svoje oči gledamo. Recite mi, koliko ima svećeničkih duša koje su ispravno, temeljito i ustrajno pobožne Presvetom Srcu? Koliko ih ima da tu pobožnost revno šire među svijetom? Tu, tu je izvor – ne tražimo drugdje – tolikim otpadima, tolikim sablaznima. I ovom bezboštvu, ovoj nečistoći što je poplavila svijet. Tu je uzrok i ne tražimo ga negdje drugdje. *Zato su mnogi među vama slabi ... i mnogi umiru.* (Kor 11,30) A ipak, svećenički bi život morao u potpunosti biti vječna, potpuna i neprekidna izmjena ljubavi Srca Božjega i ljubavi srca čovječjega: *Ako me tko ljubi, i moj će Otac ljubiti njega.* (Iv 14, 23) Pisano je, da smo mi čaše pune Isusa, da izlijevamo Isusa u duše. Tko može shvatiti, koliku ljubav traži ova dvostruka služba: da se napajamo duhom Isusovim i da Ga dajemo svijetu? Koliko li je Isus uradio za svoje svećenike! Čitava je to hrpa milosti! Najprije milosti kojima nas je očuvao, pa onda nježne milosti zvanja. Onda milosti po kojima smo napredovali i išli dalje, pa napokon neshvatljiva milost svetoga reda! *Iz tame vas pozva u divno svjetlo svoje.* (1 Petr 2, 9) A što da kažem o

¹ Sv. Marija Margareta Alacoque: *Život i djelo* I. 93, II. 355.

² Isto

³ Sv. Grgur Veliki: *Pismo kraljici Brunehildi* P.L. 77, 1209

⁴ M. Luise Claret: Isusova svećenička služba, svezak II., str 18.

povjerenju što ga je imao u nas? Sve nam je povjerio: Crkvu, duše, Tijelo svoje, Krv svoju, Srce svoje Presveto, Majku svoju neoskvrnjenu, ključeve svoga Raja. A u dvama najuzvišenijim činima naše službe udostojao se da nam pozajmi svoju osobu: *Ja te odrješujem – Ovo je Tijelo moje*. Koliko je On nama govorio, učio nas, upućivao! Nikakvu tajnu nije htio sakriti od nas: *Sve što sam čuo od Oca, objavio sam vama*. (Iv 15, 15) Sjećate li se, s kakvim je zanosom govorio svojoj svetoj prijateljici: *"Kako sam žedan ljubavi! Kako li izgaram od želje da me ljube! ... Ljubi me barem ti! ... Ljubi me barem ti!"*⁵ Tužeći se tako, zar nije On mislio na sluge svoga svetišta? Jer, znajte, ovo je evanđeoska riječ: *Pravedno je da više ljubi onaj kome je više dato*. (Lk 7, 43) Mogao je On od nas mnogo tražiti. Pa ipak, što mislite, što od nas traži u zamjenu za svoje darove? Ništa ne traži, ni znanja, ni novaca, ni pokore – barem ne izravno. On hoće nadasve ljubavi: *Ljubi i čini što hoćeš*.⁶ Ali, nažalost, i danas se mogu ponavljati riječi sv. Grgura: *Evo svijet je pun svećenika, ipak u žetvi Božjoj veoma se rijetko nađe radnik, jer smo svećeničku službu primili, ali nas djelo službe ne ispunja*.⁷ Nema pravih radnika, jer je rijetka među nama ona ljubav koja olakšava svaki trud i nosi breme a da ga ne osjeća.⁸ Svakome službeniku svetišta upravlja Gospodin onu riječ, koja duše iz temelja potresa: *Ljubiš li me više nego ovi?* (Iv 21, 15) I kad dobije pozitivan odgovor, proglasit će nas dostojnima službe naše: *Pasi jaganjce moje*. Ljubav rekoh, ali vi znate: On se ne može zadovoljiti kakvom – takvom ljubavlju, nemarnom, hladnom, nezainteresiranom, egoističnom. Njemu treba žarke ljubavi, jake i žive ljubavi, koja će biti odraz onog ogromnog požara, kojeg je On došao donijeti na Zemlju: *Ljubiš li me više nego ovi? ... Svim srcem svojim? ... svom dušom svojom? ... svom snagom svojom?* (Iv 21, 15; Mk 22,30) ... Reci mi, svećeniče; ti što dižeš Žrtvu božansku uz zvuku orgulja i u dimu tamjana, ti što opraštaš i osuđuješ kao onaj koji ima vlast; (Mk 1,22) pogledaj one dobre žene što se šutke mole na dnu hrama; pogledaj one djevojčice koje ne znaju za grijeh, pogledaj one stare grješnike što su se obratili, kao radnici posljednje ure i sad se posvetiše mojoj službi, pogledaj ih i odgovori: *Ljubiš li me više nego ovi? ... Više nego svaki od njih? ... Više nego svi oni zajedno? ... Nema odgovora ... Jadni Isuse!*

ZABORAVLJENI BOG

Dajte, recite mi, zašto nas ima toliko koji hotimice i svjesno živimo daleko od svetohraništa? I zašto je onda, kad mu se na silu moramo približiti, srce naše uvijek negdje drugdje, negdje drugdje ima svoje blago? ... Zašto toliki svećenici, mjesto da se saberu u molitvi, vole izgubiti se u praznom šumu kakve akcije, koja se jedino ironično naziva *katoličkom*? Čemu tolike konferencije, toliki zborovi, toliki kongresi koji tako malo pridonose vjerničkom životu? Zna li zašto? Izgubila se težišna točka! ... Nije li rekao sv. Pavao govoreći o Isusu: *Sve postoji u Njemu?* (Kol 1, 17) Budući da je po Njemu stvoreno sve što je u materijalnom svijetu, budući da u Njemu ima svoj početak sav duhovni svijet, sve na Njemu treba počivati. Povrijedimo li ovaj statički zakon duša, smjesta se poremeti red što ga je Providnost postavila i socijalna ravnoteža dolazi u pogibelj...Zaboravljen je Isus, i to se odmah odražava u životu duša...i te kako, Bože moj! *Sve stvorenje uzdiše*. (Rim 8,22) *Govorio sam vam, sada pak i plaćući govorim* (Fil 3,18). Za kolike je od nas preslatko Otkupiteljevo Srce izgubilo svoj čar! Nas zanima samo naša malena osoba, nevoljne naše osnove posve nas zaokupljaju; mi svakog dana dižemo idola svome egoizmu, a taj idol hoće oteti tamjan Bogu, hoće – toliko često! – da bude nepogrješiv. Smiješno je to. Sv. Pavao mogao bi nas prisposodobiti sa Židovima i reći: *Pokrivalo zastire njihova srca*. (2 Kor 3,15) Sve to čovjek ne bi vjerovao, da stvar ne upada u

⁵ Sv. Marija Margareta Alacoque: *Život i djelo* I. 88, I. 77.

⁶ Sv. Augustin: Deset homilija o Ivanovu Evandelju., pog. IV., br. 8; P.L. 25, 2033.

⁷ Sv. Grgur Veliki: Homiline na Lukino evanđelje I., p. 17., 1139.

⁸ Toma Kempenac: *Nasljeduj Krista* Knjiga III. gl. 5.

oči. Zapušta se čak i molitva pod izlikom rada za duše; ruše se temelji nutarnjem životu da se posveti što više vremena radu. I tako radeći mislimo da Bogu iskazujemo tko zna kakvu uslugu! Čujte još jednom tužbu Gospodnju: *Tko je od Boga, riječi Božje sluša: vi zato ne slušate jer niste od Boga.* (Iv 8,47) Vratimo se već jednom k presvetom Srcu! Samo u ovoj peći ljubavi moći ćemo preurediti svoj život, samo u tom bezdanu krjeposti, u tom izvoru savršenstva moći ćemo obnoviti našu izgublenu, smalaksalu snagu. Ne gubimo vremena! U spisima Marije Margarete nalaze se ove riječi: „*Jao onim dušama koje ostaju zamrljane nečistoćom i ginu od žeđi pred Izvorom žive vode, jer nikad se više ne će oprati niti će svoju žeđ ugasiti.*“⁹ Neka se ne kaže o nama, koji toliko godina vršimo najbožanstveniju i najzaslužniju službu: *Ne znate kojeg duha posjedujete.* (Lk 9,55)

KAD BI ZNAO DAR BOŽJI!

Svećenici, kažite mi što tražite? Što vas zanima? Znanost možda? Ali je u Srcu Isusovu sabrano sve blago mudrosti Božje. Što vam treba? Možda revnosti za duše? A eto, Ono je Kralj i središte sviju srdaca. Da nisu grješnici gluhi na vašu riječ? Pa ovo se Srce žrtvovalo za njih. Ono je zadovoljština za grijeh sviju duša, Ono je strpljivo i puno milosrđa. Ono je jedino neiscrpivi izvor života i svetosti. Namjerili ste se valjda na bolesnike, kojima uspomena na prošle grijeh ogorčava zadnje dane života? Ali Srce je Isusovo spasenje svima koji u Njemu umiru; Ono je utjeha umirućih, vrata Raja. U naše je ime napisao sv. Pavao: *Mi posjedujemo Kristovu misao.* (1 Kor II, 16) Zašto su onda tolikima od nas mrtvo slovo riječi sv. Ivana od Križa: „Najmanji čin čiste ljubavi vrjedniji je pred očima Božjim i od veće je koristi Crkvi, nego sva druga djela zajedno.“¹⁰ Zašto onda odbacujemo kao asketsku budalaštinu riječ Časnog O. Eymarda: „Jedan jedini čin ljubavi, koji ostaje u duši, slavniji je za Isusa nego apostolat čitavog svijeta“¹¹ Dakle, ne znamo da je presveto Otkupiteljevo Srce najsavršenije od svih stvorova, da je Ono najuzvišeniji uzor ljepote i svake milosti, stjecište svake radosti, čudo anđelima, blaženstvo Raja, čar svemu stvorenju? Ne znamo li valjda, da nebeski duhovi i duše blaženih provode svoju vječnost u promatranju presvetog Srca? Pa kako to božansko Srce koje opaja Raj može nama biti gorko? Čemu uporno tražimo lijek društvenom zlu tamo gdje lijeka nema, a zaboravljamo jedini pouzdani lijek, bez koga svi drugi ne mogu ništa: pobožnost prema presvetom Srcu? Isus nam je osobno otkrio tu pobožnost i može nam reći: *Da nisam ... govorio njima, ne bi imali grijeha.* (Iv 25,22) Ne opirimo se svojim sićušnim izlikama i prostim predrasudama odredbi Njegove božanske vlasti. Ne! Poklonimo se sa strahopoštovanjem namjerama Božjim i pokorno izvršavajmo njegove upute: *Ovo je, dakle, život vječni, da upoznaju koga si poslao.* (Iv 17,3) Trebamo uvijek biti uvjereni kako samo Isus može biti lijek umovima koje je pritisnuo mračni skepticizam. *On jedini može ozdraviti srca koja proždire pohlepa za uživanjem.*

ZAGLEDAJTE SE U VAŠ POZIV

Što? Zar sumnjaš? Ti, upravo ti, koji si postavljen da učiš druge, ne ćeš ispuniti ono što Isus od njih traži? Ne želiš možda..., jer ne znaš. Oprosti mi što se čudim: *Ti si učitelj u Izraelu i to ne razumiješ?* (Iv 3,10) A ipak, na tvoju je glavu sišao Duh Gospodnji, i tvoje su ruke bile pomazane svetom krizmom...Tebi je dano da odrješuješ i vežeš, da propovijedaš, da posvećuješ ... ima tomu deset, dvadeset godina...možda i više. *Toliko sam vremena s vama i još me ne upoznaste?* (Iv 14,19) Sjeti se, da si u Isusovo ime po Njegovoj vlasti bio zaređen,

⁹ Sv. Marija Margareta Alacoque: *Život i djelo* I. 159.

¹⁰ Sv. Ivan od Križa: *Duhovne pjesme*, str. 29

¹¹ Iz njegovog dugovnog dnevnika: *Kratki život*. Naravno, on uspoređuje unutarnji čin ljubavi s vanjskim djelima, u kojima nema ljubavi ili je ima vrlo malo

Njemu na slavu, jedino Njemu na slavu ti si svećenik do vijeka. Promišljaj katkada o tome: *Opominjem te da raspiruješ Božju milost koja je u tebi.* (2 Tim 1,6) Od toga sretnoga dana ti si Njegov zamjenik i stoga treba da u sebi razvijaš sve njegove krjeposti, da braniš sva Njegova prava, da širiš Njegovu slavu... Budi blag, ponizan, čist, dobar kao On: *Svećenik je zamjenik ljubavi Kristove,*¹² rekao je sv. Ambrozije; zamjenik one ljubavi, što se nalazi u Isusovu Srcu. Molim te, promišljaj o tome, pa kad opraštaš, kad očišćuješ, kad moliš, kad posvećuješ, kad učiš, sjeti se svoga dostojanstva: *Promatrajte ... svoj poziv.* (1 Kor. 1,26) Svećenički celibat donosi sa sobom teška odricanja, osjetljivo osamljuje svećenika, stvara u njegovu srcu veliku prazninu. Jedna velika neizmijerna Ljubav treba ispuniti tu prazninu. Ima ih, dapače, koji sažalijevaju sudbinu katoličkog klera i pitaju: *zašto je samo svećeniku zabranjeno da ljubi? Zabranjeno da ljubi?* O kad bi taj apsurd bio istinit, doista bi onda svećenički celibat trebali osuditi kao najbesmisleniju i najnečovječniju žrtvu. Sama narav daje nam pravo da ljubimo; dapače zapovijeda nam da ljubimo i jao onome tko pogazi sveta prava naravi! I kad Otkupitelj hoće da Njegove sluge budu u celibatu, to je stoga, jer On zna po svojoj božanskoj mudrosti, da će srce ljudsko, pa bilo ono ne znam koliko čisto i slobodno od svake zemaljske sklonosti, biti uvijek pretijesno da u sebe pohrani Njegovu neizmijernu ljubav. Kad se svećenik za oltarom slobodno i odlučno odrekao sveze sa slabim i nesavršenim stvorenjem, sveta Crkva postaje njegovom zaručnicom. Ona mu donosi kao miraz svu slavu svojih dvadeset vjekova, sve svijetle primjere svojih svetaca, svu svoju čistu prošlost, ona mu donosi beskrajn broj njezinih patnika koje on treba utješiti, čitavu vojsku grješnika koje on treba privesti Bogu nježnošću svoje ljubavi. Hoćete li i sada reći da je svećeniku zabranjeno ljubiti? Znam, ova opća ljubav ne ispunja sve težnje našeg srca; ono hoće ljubav u intimnosti, tijesnosti i srdačnom prijateljstvu. Mislite li da se Gospodin nije pobrinuo za nas, koji tako vruće želimo imati prijatelja koji će nas razumjeti, koji će nas tješiti i hrabriti? Mislite da nam ga nije dao? Gledajte: u tišini svojih svetohraništa Isusovo Srce, ono Srce koje ima najosjetljivije osjećaje ljudske duše; to Srce čezne za toplim prijateljstvom. Vidite, dvije su tu uzajamne težnje; one idu za ujedinjenjem srdaca: Srca Božjega i srca svećenikova. O kako bi teško bilo Isusu da mu uskratimo naše prijateljstvo! Čujte ga, On kaže: *Vi ste moji prijatelji ... Vas nazvah prijateljima.* (Iv 15,14) On hoće da mu budemo prijatelji, da budemo jedno srce s Njime, dostojni Njega, vrijedni da uspješno nastavimo misiju Njegove ljubavi.

TAJNA USPJEHA

O svećeniče, kad bi ti htio misliti...! Kad bi se dao poučiti! ... *Kad bi znao dar Božji!* (Iv 4,10) Ti znaš želju Apostolovu: *Usred nastranog i pokvarenog naraštaja ... da svijetlite poput zvijezda.* (Fil 2,15) Ali gdje naći tu svoju svjetlost nego u presvetom Srcu? *Ja sam svjetlo svijeta. Tko me slijedi, ... imat će svjetlo života.* (Iv 8,12) Tvoja je zadaća dići visoko luč istine, luč vjere pred svima onima koji ne vide ili ne žele vidjeti; pred svima onima što čame u mrkloj tami, u sjenama smrti, pred svima onima što su utonuli u strašnu noć uma i srca. Ti se bojiš za sudbinu tolikih zalutalih ovaca? Imaš i pravo. Ali otvori evanđelje i čitaj: *Ne izgubih ni jednoga od onih koje si mi dao.* (Iv 8,9) Uzvišenog li ideala svećeniku: sve duše njemu povjerene privesti u Nebo! Bože moj! Sve? Je li moguće? To je tajna Gospodnja. Ipak, ukoliko je moguće, taj je privilegij sačuvan za one koji su pobožni Isusovu Srcu. Slušaj: „Blagoslovit ću sva njihova nastojanja, dat ću im sve milosti potrebite njihovu zvanju, dat ću im sposobnost obraćanja najtvrdih srdaca. Obraćati srca!“¹³ Eto, to je tajna apostola. Koliko li ima ispraznih propovjednika evanđelja u Crkvi Božjoj, a kako malo apostola! *Da imate i deset tisuća učitelja ... ipak ne biste imali više otaca.* (1 Kor 4,15) Malo je apostola, vrlo malo, jer je malo onih što znaju tajnu. Poznavanje teologije, filozofije, svetih i svjetskih

¹² Sv. Ambrozije: *Razlaganje Evanđelja po Luki* Knjiga 10, br. 175; P. L. XV. 1848.

¹³ Obećanja presvetog Srca Isusovog dana Mariji Margareti Alacoque

znanosti, vještina da ugodiš obrazovanim slušateljima, lakoća u postizanju pljeska, dostojanstvena pojava, svečane geste, zavodljiv glas, ... sve je to lijepo i dobro; ali je sve to samo prirodno oružje, i sve to zajedno ne će nikada spasiti *ni jedne jedine duše*, jer je osvajanje duše svrhunaravna pobjeda: *i ovo je pobjeda koja je pobijedila svijet: vjera vaša*. (1 Kor 1; Iv 5,4) Da privedeš Isusu dušu, treba ti vještina koja se ne uči u školama, koja se ne uči u silnim knjigama o govorništvu, nego jedino u Srcu Učiteljevu; to je umjetnost prenošenja onog što je božansko; to je sveta toplina koja prodire u dubinu savjesti zajedno s milošću Gospodnjom, koja *trga i ruši, izgrađuje i sadi*. Svećenici, upamtimo da je malo ako očaramo uši slušatelja sladunjavim riječima, ako zanesemo misao nizanjem sjajnih fraza, ako zadržimo pažnju slušatelja uzvišenim mislima. Sve je to malo, sve je to ništa u djelu Otkupljenja: *Proroci su uvijek bili vjetroviti brbljavci*. (Jer 5,13) Samo u preslatkom Isusovu Srcu, jer je On tako obećao, nalazi se tajna kako obratiti i najtvrdja srca. O ti, što se trudiš dan i noć da nađeš zalutale ovce; ti, što kao Jeremija plačeš nad pustim i obeščašćenim ovčinjakom; ti, što *čekaš u šutnji spasenje Božje*, (Jer. Tuž 3,26) ti, čije uši zaglušuje sotonska vika pobješnjelog mnoštva: *Ne ćemo da ovaj vlada nad nama*, (Lk 19,14) dođi i sjeti se da *nema ni u kom drugom spasenja osim u Isusu Kristu*. (Dj 4,12) Pravi je pastir On. I kad ti spavaš, On bdije. Budi Njegov supastir i onda će ovce poznavati tvoj glas i ići će za tobom. Idi ponizno Njemu u školu i slušaj Njegove pouke; On će biti uvijek s tobom...*sve do svršetka svijeta*. (Mt 28,20) Postani apostolom ove pobožnosti i vidjet ćeš ... vidjet ćeš i čudit ćeš se ... rastopit će se odjednom mraz nehaja ... neplodna stabla urodit će plodom... brda će se premještati ... i neizmerna će ljubav opet poteći žilama ovog skeptičnog i bestidnog društva ... Sveta je M. Barat učila svoje kćeri: „Čini mi se da se u ovo toliko žalosno doba presveto Trojstvo ne da pridobiti osim presvetim Isusovim Srcem“...¹⁴

NEPRAVEDNI NAPADAJI

Rekli su mi jednom – svećenička su usta to izgovorila – da je pobožnost prema presvetom Srcu neka sentimentalna pobožnost...Zar nam odmah ne pada na pamet riječ sv. Jude apostola: *ovi pogrđuju ono što ne poznaju*. (Jud. 10) Kao sunce je jasno da ova pobožnost nema veze sa sentimentalnošću. Presveto Srce nije nego evanđelje, evanđelje prepuno djela i života; ono je uže približavanja Spasitelja k stvorenju, otkriće Njegove ljubavi, vidljiv odraz Njegove moći, ostvarenje Njegovih obećanja; u jednoj riječi: bolje poznavanje Isusa i veća ljubav prema Isusu...*To i ništa više!* Ne treba se, dakle, čuditi što je sv. Kongregacija obreda izjavila da svečanost Srca Isusova nije uspomena na kakvo posebno otajstvo Njegova života, nego svečanost, koja je kao srž svih svečanosti, jer ona nas ne sjeća neke posebne milosti, nego prebogatog Izvora svih milosti; ne sjeća nas samo jednog otajstva, nego početaka i prvog temelja sviju otajstava. Sv. Kongregacija je to izjavila i kao razlog navela činjenicu, da je čitavo djelo Otkupljenja, prije nego li se dogodilo u vidljivom životu Bogočovjeka, bilo već nevidljivo, nutarnjim načinom dovršeno u svetištu Srca; sve je djelo Otkupljenja bilo sabrano i sadržano u Njegovome prvom Fiat (neka bude), koje nas je imalo spasiti: *evo dolazim ... vršiti, Bože, volju Tvoju*. (Ps 39,8) Bog je ljubav i Njegovo je vječno Srce uvijek ljubilo. To je teologija presvetog Srca: tražiti razlog svemu nizu otajstava, što ih je objavila ova vječna ljubav Božja. Bog ljubi, a ljubav je darivanje sama sebe. On nam je sve dao: to je tajna stvaranja. Ljubav je riječ koja samu sebe naviješta: to je tajna Objave. Ljubav hoće biti slična ljubljenome: u tome je tajna Utjelovljenja. Ljubav hoće živjeti uz ljubljenoga: eto tajne Euharistije. Ljubav je ujedinjenje, poistovjećivanje s ljubljenim: u tome je tajna raja. *Tako Bog ljubi*. A jer je osoba Isusova osoba božanska, Njegovo je stvoreno Srce sinteza sve ljubavi nestvorenoga Srca Božjega, ono svu tu ljubav zrcali ... To je Srce živi i konkretni

¹⁴ Baunard: *Život M. Bart*, Pariz, Ponssielgue 1876., II. 366.

izraz svih katoličkih otajstava.¹⁵ Istina, pod imenom ove pobožnosti širi se po svijetu mnogo nekakvih sladunjavih tekstova, nekakvih bljutavih i bedastih knjižica, koje samo podražuju histerična osjetila nekih djevojaka; promovira se mnogo praznih, površnih molitvica, koje su pune samih uzdaha i sanjarija. Ali je jasno da su sve to forme bolesne pobožnosti i samo parodija ljubavi. Sv. Crkva zna nam dati nešto bolje. Promotrite našu pobožnost kako je tumače knjige svetaca, proučite njezinu teoretsku i praktičnu stranu iz okružnica slavnih biskupa, nahranite dušu i srce naukom iz ozbiljnih djela, gdje se opširno o njoj raspravlja. I onda mi recite: *ima li u Crkvi išta ozbiljnijeg, muževnijega i katolički ispravnijega nego li je ova pobožnost!* Nepromišljeni i smioni duhovi pokušavaju često zabaciti ovu pobožnost stavljajući je u isti red s onim mnogim djetinjastim i šarenim pobožnostima koje kruže među vjernicima. Kaže se: „*Presveto Srce? Aha, to je neka moderna pobožnost!*“ Da, moderna je, Bogu hvala! A da će biti moderna, najavio je Isus, kada je rekao da je čuva za *posljednja vremena*.¹⁶ Moderna je, jer u njoj žive milijuni duša po čitavom svijetu; jer ona sabire cijeli svijet u jednu mrežu svetosti; moderna je, jer na stotine glasnika u 30 jezika govore o njoj svim narodima. Ali po svojoj biti seže ona u početke Crkve. Može se dokazati pomoću povijesti, da je kršćanski svijet uvijek ljubio sv. Srce, te su pobožne duše smatrale milošću i čašću da kao sv. Ivan polože umornu glavu na Učiteljevo Srce. Kroz vjekove je ova pobožnost bila samo pritajena svjetlost zore, a sa sv. Margaretom Marijom Alacoque razvila se u jasno jutarnje svjetlo. Prošlog stoljeća porasla je ona do podnevne svjetlosti. Ali ne će dočekati ni zalaska večeri. Sudac živih i mrtvih ubrat će u dolini josafatskoj ovaj miomirisni cvijet i presadit će ga u rajske perivoje. Međutim, ostavljajući sve to po strani, uzimajući u obzir samo povijesnu istinitost objavljenja u Paray le Monial – u (a ta objavljenja nisu stvorila ovu pobožnost, nego su je samo produbila), smije li možda svećenik Isusu, koji svijetu ukazuje na čudo ljubavi, smije li svećenik odgovoriti: „Ja se u to ne razumijem, što ću ja sa svim tim... ja ne znam što mu znači taj križ, što to trnje, što ta krv, taj plamen ... To se mene ne tiče?“¹⁷ Može li biti goreg nepoštovanja i ludosti?

PRESVETO SRCE I EUHARISTIJA

Reći ćete mi da je središte, temelj i slava katoličkog života Euharistijski misterij. To je barem *stara pobožnost*. Naravno, nemam ništa protiv toga. Međutim, da i ne istražujem sve analogije što postoje među štovanjem presvete Euharistije i štovanjem Isusova Srca, tko ne opaža već na prvi pogled, da je u presvetom Sakramentu Božansko Srce? Tko ne zna da po izričitoj odredbi Isusovoj, štovanje tog Srca treba nositi obilježje euharistijske nadoknade? Ova veza među jednom i drugom pobožnošću tumači nam, zašto neki svećenici u nemaru i nehajnosti prema presvetom Otkupiteljevu Srcu neminovno i žalosno ništa ne osjećaju ni prema Svetohraništu. Zna li zašto malo ljubite presveto Srce? Evo, ovo je pravi razlog: vi ne razmišljate da je to Srce *živo*, da je puno života Božjega. Neka vam ne bude teško priznati, kako često puta zbog navike ili zbog manjka aktualne pažnje provodite čitave dane u blizini Euharistije, a ona vas ne dira niti vas osvaja više, nego bi vas dirala blizina nekih moći, svetih, ali nepokretnih i bez života. A ne mora li upravo naša najveća briga biti da sa svetom Hostijom postupamo kao sa živom Osobom? Promišljamo li – uopće jesmo li ikada ozbiljno promišljali – da se tu radi o Bogu u svoj svojoj osobnosti? Ima li još dovoljno često u našem svećeničkom životu svjetlijih trenutaka živog osjećanja, u kojima će se na našim ustima javiti ovaj živi, iskreni i jasni čin vjere: Vjerujem da se u ovoj svetoj Hostiji, što je preda mnom, nalazi Riječ Božja, Riječ Boga stvoritelja, i da najsićušniji atom kao i najsjajnije sunce na

¹⁵ Baunard: *Un siècle de l'Eglise de France*, ch. 10., Pariz, Ponsielgue 1900.

¹⁶ Sv. Gertruda, *Objave*, Solesme 1878., II. 27; II. 96

¹⁷ Morganti: *Vas nazvah prijateljima*, str. 5.

nebu pokorno čeka zapovijed Njegove volje? Eto ta nemarnost, inače tako česta u običnom životu, ta nedolična hladnoća prema Euharistijskoj tajni, koja je doista kod svećenika nepojmljiva, odrazuje se uvijek na strašan i bolan način u pobožnosti prema presvetom Srcu. Istina je, ne bismo Srce Isusovo mogli štovati kad se ono ne bi nalazilo nigdje nego samo na Nebu; ali od onog trenutka, otkada nam vjera otvara put kroz veo Euharistijske tajne, moramo reći: *Tu je, poglavito je tu* u Euharistiji, pa tu trebamo potražiti i štovati *ono božansko Srce, koje je toliko ljubilo ljude*. Kad bi nam Euharistija bila bez života, kad bi nam svetohranište više sličilo na grob nego na kraljevsko prijestolje, mi bismo nužno pomišljali na neko ledeno srce; srce, kojega ne prožimaju kucaji Božje Krvi i svemogućí drhtaji njegove Duše: bilo bi to srce bez sumnje nešto sveto, ali ne bi moglo probuditi u dušama zanos vjere i intimnosti prijateljstva. Pobožnost prema euharistijskom Srcu Isusovu štiti nas da ne udarimo o taj greben, koji prijete svakome tko se redovito bavi svetim stvarima i obavlja najstrahovitiju tajnu. Sv. Crkva nas je zaštitila protiv te pogibelji kad je ustanovila svečanost u čast tome euharistijskom Srcu. Pobožnost euharistijskom Srcu zanosi duše prema ovoj tajni ljubavi, prema „najbožanstvenijem daru, koji je potekao iz najtajnije dubine Isusova Srca,¹⁸“ a štovanje Euharistije uvodi ih duboko u odaje presvetog Srca u neiscrpivo vrelo, iz koga je potekla na svijet euharistijska Krv. Tako sveti Otac, povezujući odnose što vežu jednu i drugu pobožnost, htjede time svećenicima još jednom naznačiti, gdje će naći živo Srce *Vječnoga Svećenika*; njima, koji trebaju toliko pomoći, utjehe i zaštite, pokazuje papa gdje je živi pogon uzlaska na brdo svetosti. Kažem: uzlaska na brdo svetosti. To kažem zato, jer sve i kada svećenik živi besprijeckorno i daje dobar primjer prema van, ali ne želi postati *svecem*, izgubi većim dijelom uspjeh svog apostolata. Osrednjih svećenika imamo na pretek, i dobrih ima dosta, ali sveti su svećenici rijetki u Crkvi Božjoj. A ipak, svećenik bi morao biti svet i duše imaju pravo to tražiti od njega. Tko je djelatelj otajstava Božjih, treba biti *svet, nevin i neokaljan*. Napredujemo li u svetosti, *tim samim napredovanjem sudjelujemo u spasenju duša više nego svojim djelovanjem: za njih ja posvećujem sebe da i oni budu posvećeni u istini*. (Iv 17,19) Prije nego dovršim ovu kratku analizu odnosa između presvetog Srca i štovanja svete Euharistije, moram vas upozoriti na jednu drugu važnu točku. Jeste li ikada ozbiljno promišljali o tijesnoj vezi, koja povezuje nazočnost Isusovu u presvetom oltarskom Sakramentu i našu uzvišenu službu posrednika transsupstancijacije? To je tako utješna misao! Bez Marijina pristanka, bez njezinog djelotvornog i slobodnog sudjelovanja nikada Riječ Božja ne bi imala ljudskog srca; isto tako bez djelotvornog, slobodnog sudjelovanja svećenika u svetom činu to Srce ne bi moglo prebivati na našim oltarima. Koliko li spasonosnih refleksija možemo crpiti iz te istine! Nama, kojima je *neizmjerana Ljubav* odredila, da joj svaki dan – dakle 18000 puta poslije 50 godina svećeništva – dajemo novi način opstanka; nama, koji smo izabrani da čuvamo stražu pred svetohraništem, kao počasni stražari presvetog Srca; nama treba da sve govori o tijesnoj vezi što povezuje ove dvije pobožnosti. Odstranimo, dakle, od vječnog svjetla, što gori kraj oltara, nečiste i plaćeničke ruke; mi se sami brinimo oko svjetiljke. Neka je uvijek čista i upaljena. Ta ona je kao svjetionik, koji u presvetom Srcu pokazuje luku spasenja dušama, kojima drmaj u oluje ovoga svijeta. Neka kraj svetog ciborija uvijek bude svježeg, lijepog, mirisnog cvijeća. To ćemo cvijeće mi sami uzgajati, brati i u bukete povijati: to su životi pokrenuti, žrtvovani kao poklon božanskome Srcu. Oltarsko platno, ubrusi, tjelesnici, sve to neka je uvijek čisto, dobro uglačano, te (ako je moguće) i dragocjeno. Ta to je kraljevska odora Onoga, koji kraljuje na Nebu da usrećuje anđele i svete, a koji boravi na oltarima da čini ljude sretnima. A što da kažem o samoj osobi službenika Božjega? *O službeniku presvetog Srca?* Dvanaest godina u sjemeništu svetoj se Crkvi nije činilo predugo, da prelije u duše naše krjeposti Vječnoga Svećenika, da utvrdi naš duh protiv zavodjenja tijela; da majčinskom pažnjom istraži, jesu li doista čiste naše oči i naše usne, da nisu možda nevrjedne one ruke, koje će morati neposredno doticati Isusovo Srce i dijeliti Ga

¹⁸ Leon XIII., enciklika *Mirae charitatis*, 28. svibnja 1902.

vjernicima. Tijelo bi se svećenika moralo posvećivati *iz dana u dan* sve više, dotičući *svaki dan* Božanstvo. Koliko se teških žrtava, koliko bolnih odricanja od vas traži ... a sve radi presvetog Srca! Ima tu dosta toga o čemu trebamo ispitati sami sebe. U našoj teškoj službi, u napornom nastojanju da vodimo duše k presvetom Srcu, trebamo dati primjer žive i djelotvorne vjere u Njegovu euharistijsku nazočnost, da ljudi vjeruju Isusovim riječima: «Oči vjeruju više onom što vide, nego uši onom što čuju», veli sv. Franjo Saleški. Što da kažem napokon o našoj duši, koja se svaki dan hrani presvetim Srcem? *Velika li gospodina dočekuje, draga li gosta uvodi, ugodna li druga prima, vjerna li dobiva prijatelja, vjernog li i plemenitog grli zaručnika, kojeg treba ljubiti više nego što bi ikad mogli poželjeti.*¹⁹ Čitav svijet oko nas buči; paklena se tu zavjera diže da nas obori ... a ipak Isus hoće da budemo sveti! Obratimo se! ... *Onome koji vjeruje sve je moguće.* (Mk 5,36 i 9,22) Jučer si primio presveto Srce, primit ćeš ga i danas, i sutra te ono čeka ... opri se, bori se, bježi ... samo za 24 sata! Onda ćeš se opet povratiti k svetom oltaru, utonut ćeš u bezdan Srca Isusova, Njegova će Krv orumeniti tvoje usne, Njegova će te milost prekriti kao štit, okupat ćeš se iznova u ljubavi ... *Blažene oči koje vide što vi vidite.* (Lk 10,23) Sv. je Karlo govorio, da je jedna jedina duša dovoljno velika biskupija da za nju skrbi jedan biskup. Pobožnost prema euharistijskom Srcu Otkupiteljevu, svetohranište Njegove neizmjerne ljubavi, zar nije dovoljno veliko polje da obuhvati čitav svećenički red? Zar tu on ne može djelotvorno uložiti od Boga primljene talente, bili oni ne znam kakvi, pa da postane svet i posvetitelj?

DUGO PROUČAVANJE I VELIKA LJUBAV

Sluge Božje, oživimo vjeru, otresimo se onog besmislenog drijemeža, što tako često ubija našu duševnu energiju i prijeti plodovima našega apostolata. Neka čitav naš život miriši pobožnošću prema Isusovu Srcu: *Ustani ti što spavaš ... i zasvijetlit će ti Krist.* (Ef 5,14) Ne ću tajiti: ova je pobožnost povezana s mnogo crkvenih dogmi. I trebamo marljivo i dugo proučavati vjerske istine, koje opravdavaju tu pobožnost, želimo li ušutkati njezine protivnike, stare jansenističke i nove modernističke ideje; trebamo biti točni u terminologiji; trebamo imati čiste i određene pojmove, da ne upadnemo u neodređenost i pomutnju. Duša me boljela kad sam susreo toliko svećenika koji nisu znali ni osnovne stvari o teologiji presvetog Srca, pa kad su htjeli o Njemu govoriti, slijepci su vodili slijepca. Ako smo spali na takvo duševno siromaštvo, onda, naravno, najbolje što možemo učiniti za ovu pobožnost je to da o njoj časno šutimo: Međutim, ne smijemo dopustiti da nas taj jad zatekne, naša je dužnost steći potrebno obrazovanje o predmetu, a svećenička milost daje nam dosta prilike, da izučimo ono, što sv. Pavao zove *uzvišenom naukom Isusa Krista.* (Fil 3,8) Molitva je, bez sumnje, najzgodnije sredstvo da produbimo divna otajstva ove pobožnosti. U slatkim izljevima duše, u pobožnom zanosu, u dubokoj pomnji kod molitve, u svečanim obredima sv. Mise, u otajstvenim ljepotama Časoslova treba tražiti presveto Srce. Spomenut ću riječi sv. Bernarda. One su me duboko dotakle u prvim godinama sjemeništa: *Uči iz srca Božjega, u riječima Božjim, da uzmogneš gorljivo čeznuti za Nebom.* Ali naša vjera treba biti nada sve praktična: *vjera bez djela je mrtva.* (Jak 2,26) Ne valja se varati, prava pobožnost prema presvetom Srcu traži umnu obnovu, ali još više traži preporod ćudoređa. Biti pobožan prema tome Srcu znači: upoznati Ga za sebe, otkriti ga drugima; znači da Ga ti ljubiš i da Ga drugi ljube; braniti Njegova prava, širiti Njegovo štovanje, propovijedati Njegovu slavu, tražiti u tjelesnom Srcu Isusovu ljubav, koja je svijetu dala Euharistiju, učiti pred svetohraništem onu božansku ljubav, koja je otkrila ljudima presveto Srce. I nije u tome sve. Ta pobožnost, ako je primiš u rastresenosti, ne će uroditi svojim plodom kao onda, ako joj se predaš svom dušom, ako je u sebi proživiš. Nije ti dosta kazati sebi i drugima da ljubiš presveto Srce. S Njime trebaš živjeti u zajednici života, u nježnoj intimnosti; da ni korakom ne makneš, ako prije ne upitaš Njega

¹⁹ Toma Kempenac, *Nasljeduj Krista*, Knjiga 4., gl 3.

za savjet; da sakriješ sam sebe, svoje sposobnosti, svoje težnje, da samo Ono bude proslavljeno: *On mora rasti, a ja umanjivati se.* (Iv 3,30) K tome se trebaš učiti Njegovim krjepostima, krjepostima Njegovog čovječanskog života, krjepostima Njegovog euharistijskog života, te krjeposti trebaš shvatiti, ljubiti, po njima trebaš živjeti Njemu za ljubav, Njemu na slavu; da svaku riječ što je izašla iz Njegovih božanskih usta duboko častiš, kao što se duboko časti svaka čestica posvećene Hostije. Biti Njemu odan znači osjećati Njegove boli, naknađivati Mu ljubavlju i djelom, neumorno i požrtvovno, zanosno i vjerno, za neizmjerne uvrede kojima Njegovi neprijatelji povrjeđuju Njegovu Osobu, gaze Njegovu čast i bacaju u prah Njegovo dostojanstvo; znači okajavati one grijeha koji su materijalno manje teški, ali Njega više bole, jer ih čine oni, koji bi morali biti Njegovi prijatelji. Ljubiti presveto Srce znači podnositi radosno najteže žrtve, čuvati mir i veselje i onda kad srce krvari, tražiti prije svega i nada sve Njegovu slavu: *Tko govori poznajem Ga, a zapovijedi Njegovih ne drži, lažac je.* (1 Iv 2,4) Ljubiti Isusa znači umirati s Njim, s Njim uživati, gorjeti od želje da Ga drugi upoznaju i da proširiš Njegovo kraljevstvo, da proslaviš Njegovo Ime, da izvršiš Njegovu volju i da spašavaš duše. Prijeći ocean, spasiti jednu dušu i zatim umrijeti – tako je govorio apostol Oceanije bl. O. Chanel. Tko ne razumije poezije ovih riječi, nije vrijedan biti svećenik. Biti odan presvetom Srcu znači ljubiti svim srcem sv. Crkvu, taj djevičanski cvijet što je nikao iz njegove Krvi; znači biti s njom povezan najtješnjim vezama, najpotpunijom zavisnošću; znači, dalje, živjeti unutarnjim životom, u šutnji, povučenosti i umrtvljenju, te k tome ljubiti još i duše, sve ih ljubiti, uvijek ih ljubiti, *odričući se potpuno, savršeno i trajno* svoga ukusa, svojih ideala i osobnog blagostanja; znači žrtvovati svaki dan nešto ljudskog što nas ponizuje, a nastojati da u nama zavlada božanski element koji nas oplemenjuje; znači svaki se dan sve to više odricati laskave tiranije ugodnosti, da čitavu našu unutrašnjost podvrgnemo strogoj poeziji dužnosti.

PRIMIT ĆEŠ STOSTRUKO

Koliku li rijeku novog života, koliko li blago svetosti, koliko li neočekivanih uspjeha u obraćenjima čuva presveto Srce onim svećenicima, koji Mu kod ljudi steknu poznavanje i ljubav, koji su spremni da žive u Njemu, od Njega i po Njemu, svagdje i vazda: *Od Njega i po Njemu i Njemu ... Njemu slava u vjekove.* (Rim 11,36) O kako bih želio uvjeriti slugu Gospodnje, neka si ne postavljaju drugog ideala osim slave presvetog Srca! Osim Njega sve je ispraznost... *Kamo da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga.* (Iv 6, 69) Kako bih htio uvjeriti slugu Gospodnje neka žive u najužoj intimnosti s presvetim Srcem, koje u svetohraništu izgara od ljubavi prema dušama i neiskazano tužnim pogledom promatra usjeve kako se žute za žetvu, a pravih je radnika tako malo: *Djeca pitaju kruha, a nema nikoga da im ga ulomi.* (Tuž 4,4) Živimo sjedinjeni s Njime, i neka mjera naše ljubavi bude to *da ga ljubimo bez mjere!* Htio bih uvjeriti svećenike neka formalno i neopozivo posvete presvetom Srcu sve ono što jesu, što imaju i što mogu, sve: svoju osobu, svoj život, svoj rad, svoj nauk, duše im povjerene, svoje propovijedi, tešku dužnost sv. ispovijedi, svoje bolesnike, sve grane svoga božanskog zvanja. Svećenici, dajte zdušno proučite velika, kraljevska obećanja Kristova, neizmjerne obećanja, što nam ih je otkrila Njegova sveta prijateljica sv. Margareta Marija Alacoque. Kolikim bi žarom trebalo propovijedati, kazivati i širiti ove stvari! Vjerovati u njih znači klanjati se neizmjerneoj Ljubavi, koja ih je odredila da budu uspješno očitovanje Srca Božjega! Pogledajte kako su velika ova obećanja. Svim je društvenim klasama, svim je prilikama života obećano nešto posebno: i grješnicima, i nemarnima, i onima koji žarko ljube, i onima koje je snašla napast, i zdravima, i bolesnima, i onima koje poslovi terete, i onima koji se trude za spas duša, i kućama, i obiteljima, i narodima – čitavome svijetu. Kako li je dobro izmjerio Gospodin u svojoj mudrosti svoje riječi, i kako li će On znati da ih izvrši! On ih je obećao, On koji se zove nada sve *vjernim.* (Otk 19,11) Obećao je On milosti koje bilo

čiji položaj treba, ali On hoće da milosti dadne onome koji ih treba; obećao je da će utješiti one koji trpe, ali u svim njihovim bolima, On će blagosloviti sva nastojanja onih koji Ga štiju, On nudi grješnicima preobilje svoga milosrđa, a pravednima obećava brzo i veliko uspinjanje u savršenosti, svećenicima udjeljuje dar obraćenja srdaca, *pa i onih najtvrdih*. Ja ću dati, veli On njima; Bog to govori, jao onome tko odbije dar Božji! Da se posebice osvrnemo na sliku presvetog Srca. Isus hoće da se Njegovoj slici iskaže štovanje, čast, poklon. Jesmo li je mi uvijek brižljivo i radosno širili među ljudima? O sliko Isusova Srca, utjeho duše naše, radosti pameti naše! Slika je Tvoja, o Srce presveto, kao janjeća krv na vratima hebrejskim; pozna je anđeo pravde, klanja joj se i ide dalje, jer veliko i milostivo oprostjenje Božje silazi na kuće gdje Krist vlada! Promislite, svećenici, da je svaka nova slika malo središte jednoga novog kulta, da je ta slika sredstvo priopćavanja, da je ona strah i užas Sotoni. Naš slatki Otkupitelj toliko želi da se Njegova slika dijeli djeci kad uče Božji nauk; da ona visi kao blago u svim obiteljima, da se svečano slavi u svim crkvama, da bude nježno ljubljena u sjemeništima i kolegijima, izložena u trgovinama i uredima, u školama, na sudovima: *Da u svemu bude prvina Njegova*. (Kol 1,18) Tko bi mogao nabrojiti svete misli, što ih ona u duši rađa; slatke uspomene što ih ona budi; čudne i neposredne učinke koje ona proizvodi? Poslije duge nevjere, u strahu novoga pada, u neopisivoj agoniji profanirane duše koja bi se htjela osloboditi podlog ropstva tijela; u strašnim trzajima ljudskog dostojanstva, koje se uzalud muči podignuti se u mrkloj tami grijeha ... evo slike presvetog Srca ... evo onog plamena, onog svjetla, ono trnje, one krvi, onog božanskog lica ... o kako se spontano pred tom slikom javlja spasonosni glas: *Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!* (Mk 10,47) Ako nas je zanimalo kakvo zamamno stvorenje; ako nam se pobune osjetila, u trenucima kad izgleda da će raskošna slast zabranjenoga grijeha pobijediti vjeru i razum ... o, tada upravimo svoj pogled u presveto Srce ... Ono te toliko ljubi! Usprkos svemu, zaustavi se! Skupi snagu i opri se! O da: *Gospodine, spasi nas, izgibosmo!* (Mt 8,25) Možda je tvoja duša potištena bolju, polomljena od težine teškoga križa, možda joj očaj prijeti? Možda u svome srcu osjećaš mržnju na čovječanstvo, potrebu osvete, želju za krvlju ... Zaustavi se! Gledaj! Evo Srca Onoga koji ljubi, koji oprašta, čisti, blagoslivlja.. „*Ja sam, ne bojte se!*“ (Iv 6,20) U kolikim li je dušama sveta slika probudila svijest o dužnosti! Kolikima li je otkrila put krjeposti, u kolikima je probudila čežnju za Nebom! Nastojmo da se kao "kiša ruža"²⁰ prosnu nad današnje frivolno društvo slike presvetog Srca i vjerujmo: *Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju*. (Iv 11,40) Nada sve treba paziti da svaki svećenik – bio on ne znam kako nemaran za svoje osobne društvene interese – postavi veliku i lijepu sliku presvetog Srca u svoj stan, na očigled svomu narodu. Zašto bi vam svećenički dom – a često se to događa – ostao bez sudjelovanja u križarskoj vojni vjere i ljubavi koju je digla Crkva? Zašto bi svećenički dom ostao bez onih božanskih blagoslova što ih Isus, po svom obećanju, izljevava na one kuće, gdje se štiju Njegova slika? Ne reci mi, da i raspeće dobro prikazuje Isusa i njegovu ljubav, da je ono u Crkvi Božjoj tradicionalna i službena oznaka te ljubavi. Čemu rastavljati pobožnost u dvoje? Ove dvije forme kulta *mogu i moraju* postojati jedna kraj druge, jer one jedna drugu ne isključuju, već se upotpunjavaju. Nismo mi nikakvi ikonoklasti, mi hoćemo proslaviti Isusa, te *ne možemo i ne smijemo* ukloniti križ i propeće. Uostalom, naš je božanski Učitelj znao kolikom čašću časti Crkva Čovjeka boli, a ipak je, ne isključujući stari kult, ne imajući ni na kraj pameti da ga ukloni, naredio sv. Margareti da propovijeda presv. Srce kao uspješniji i nježniji znak Njegove ljubavi prema dušama. S druge strane jasno je, da je skoro nemoguće štovati presv. Srce bez slike. Poznat je psihološki pojam, da ne ljubimo osobe od koje nemamo nikakve uspomene, i da rijetko zaokuplja našu pamet onaj, čiju sliku ne poštujemo.

NOVI DUHOVI

²⁰ Riječi sv. Terezije od Malog Isusa, koja je obećala da će poslati s Neba „kišu ruža“

O sluge Gospodnje! Vremena su dozrela. Pisao je Leon XIII.: “Jednog dana, još onda kad se Crkva rađala, kad ju je još pritiskao jaram cezara, jednom se ukaza mladom caru u visini križ kao proroštvo i pomoć u veličanstvenoj pobjedi, koja je malo poslije toga i došla. Međutim, evo vam i danas pred očima presvetog znaka, božanskog znaka pomoći, evo vam presvetog Srca Isusova, koje nosi na sebi križ u sjaju i čudesnome plamenu.”²¹ U Njega stavimo svu nadu, Njega molimo i od Njega očekujemo svaki mir, jer možda nije daleko čas Božji ... Čini se da anđeli mira leteći na krilima nade pjevaju ljudima dobre volje: *On treba da vlada* (1 Kor 15,25) Ili ćeš ti možda odgovoriti hladno kao apostol Toma: *Dok ne vidim, ne ću vjerovati?* (Iv 20,25) *Nisi vidio?* Čuj! U studenome godine 1902. pariška je masonerija izlijepila gradske zidove bučnim oglasom da pokaže, proklinjući jezikom đavola, čudesa Srca Isusova: *Zašto si nas došao mučiti?* (Mt 8,29) Ogromna noćna ptičurina s obličjem kardinala nadbiskupa oblijetala je krilima baziliku na Montmartru, hram presvetog Srca, sav u svjetlosti i bacala je oštru sjenu na grad i na čitav svijet. Ispod slike bio je natpis: *Evo neprijatelja! Što ti se čini? Masoni su razumjeli, a svećenik ne želi vjerovati! Sinovi ovoga svijeta su mudriji od sinova svjetlosti?* (Lk 16,8) Ne vidiš li, ili ne želiš vidjeti? Hoćeš kritizirati? Osuditi? Hoćeš znati više nego Crkva? *Kada biste bili slijepi, ne biste imali grijeha, ali sada govorite istinu: mi vidimo! I tako grijeh vaš ostaje.* (Iv 9,41) Ili baš nisi opazio kroz toliko godina svoga svećenstva, da ondje ojačava grad Božji gdje vlada presveto Srce?! *Ljubav Božja sveudilj vodi k preziranju sebe,* a slabi, ruši se grad Sotone: *Ljubav prema sebi sveudilj vodi k preziranju Boga.*²² *Nisi vidio?!* Molim te, što želiš više vidjeti? Ta presveto je Srce preobratiло svijet, procvala je svetost u svim društvenim klasama, nedoglednom se brzinom nižu procesi beatifikacije – nov primjer u povijesti Crkve – gle, eto čitavih legija žrtava, koje se s mučenicima takmiče u junaštvu ... Što želiš više vidjeti? *Ne budi nevjeran, nego vjeran.* (Iv 20,27) Želiš li još kakav dokaz? Svako božansko djelo obično nosi tri znaka vjerojatnosti: opoziciju, plodnost i posvećenje. Je li tako sa presvetim Srcem? Nosi li Ono te znakove? Prepuštam tebi da sudiš. Opozicija! Ima dva vijeka kako se bore s jedne strane Isusova ljubav, s druge strane zloba ili nesavjesnost ljudska ... Otkupitelj je predviđao tu borbu, kad je rekao svetici „da će vladati usprkos svojim neprijateljima“. Plodnost! Eto dva stoljeća slave, čudesa i divota, uvijek novih, što ih svemoguća ljubav stvara na spas bijednicima što mole. Božanska vjernost božanskom točnošću održava 12 obećanja, onaj veličajni "konkordat" među presvetim Srcem i ljudima. Posvećenje! Pa tu ti je slavan niz od 20 papa – razumiješ li? Čitava legija svetih biskupa, bezbrojnih kao zvijezde na nebu, koji su se ponosili što su svetkovali, širili, preporučivali, nalagali ovu pobožnost, te izričito tvrdili da ništa nije Isusu draže, ništa dušama korisnije, ništa priličnije potrebama današnjeg vremena nego li je ova pobožnost. Kako vidiš, pretpostavke su silogizma ovjerovljene, dakle je i zaključak ispravan: djelo je to Božje: *Ovo je prst Božji.* (Izl 8,19) Rečeno je da prisustvujemo novim Duhovima, koji će ugrijati svijet na plamenu presvetog Srca. Koliko li puta, ti svećeniče Božji, ponavljaš svaki dan: "dođi Kraljevstvo tvoje"! Ako ti doista želiš ovo kraljevstvo, tad posvećuj božanskome Srcu djecu što ti je donose na krštenje; posvećuj Mu zaručnike čiju vezu blagoslivljaš; a svako jutro, kada prikazuješ Bogu Ocu Srce Isusovo u sv. Hostiji, smjesti na onu zlatnu patenu, na Otkupiteljevo Srce sve duše za koje si odgovoran ... i budi uvjeren, Isus će ti ih spasiti, jer može i hoće da ih spasi, jer obećao je i drži obećanje : *Nije volja Oca vašega da se izgubi jedan od ovih malenih!* (Mt 18,14) Ulij u te duše slijepo povjerenje, beskrajno povjerenje u neizmjernu Isusovu ljubav. Kada ova pobožnost zavlada jednim srcem, posvetit će ga; uđe li u obitelj, preobratit će je, primi li je jedna zajednica, procvat će u njoj sve što je božansko ... proširi li se ona u jednom kraju, postat će on živim ognjištem kršćanskoga života i rasadnikom svećeničkog zvanja.

²¹ Leon XIII., *enciklika Annum Sacrum*, 25. svibnja 1899.

²² Sv. Augustin, *De civitate Dei*, knj. 14., gl 28

PO MARIJI K ISUSU

Čini li ti se možda teškim sve ovo, slugo Božji? Onda čuj! Isus umirući veli : *Evo ti majke*. Želiš li uistinu da postaneš svećenik svet i posvetitelj, svećenik po Srcu Isusovu, približi se Njemu, Njegovu intimnom životu, ali se sjeti, da On taj život uvijek dijeli preko ruku Bezgrješne Majke, koja je i tvoja Majka; sjeti se da je onima, koji su vrlo pobožni ovoj dobroj Majci, određeno da žive punim životom presv. Srca Isusova i da taj život drugima dijele. Uteci se, dakle, k Mariji neizmjernim pouzdanjem, predaj se potpuno u Njezine ruke, i vidjet ćeš kako će sasma prirodno niknuti u tvojoj duši ovaj božanski cvijet pobožnosti prema presvetom Srcu. *Po Mariji k Isusu*. Ne zove li Nju sveta Crkva slatkim imenom: Naša Gospođa od Presv. Srca, da nas uputi kako treba poći k Mariji hoćemo li doprijeti do Srca Isusova. *Per Mariam ad Jesum*. Sama je sv. Margareta vidjela, da je Marija redoviti put kojim dolazimo k Isusu. *"Dušu, koja je prava kći Marijina, blažena će Djevica učiniti pravom učenicom presvetog Srca ... Ona će joj biti osobita zaštitnica na putu k Njemu."* Sveta je redovnica vidjela Srce Isusovo kako prikazuje božanskome Ocu svoje žrtve *"na oltaru Majčina Srca."* I čitav njezin život nije imao drugog cilja nego da svugdje zavlada *"božansko Srce Isusovo koje živi u Srcu Marijinom."* Uostalom, zar se ne može svom teološkom ispravnošću reći, da je *Srce Isusovo Srce Djevičino?* Pomisli na trenutak: da Blažena Djevica nije htjela izreći svoj *"fiat"* – a mogla je to učiniti – bi li igdje drugdje Riječ Božja uzela ljudsko Srce? I ako ta prejasna zvijezda danas sjaji na Nebu Crkve, komu treba to zahvaliti ako ne Mariji? Učinjeno od Njezine krvi, hranjeno Njezinim mlijekom, grijano Njezinom ljubavlju, presveto je Srce ostalo devet mjeseci u utrobi Bezgrješne kao živa Hostija u dragocjenom svetohraništu, a poslije tog dugog boravka, poslije slatkog zajedničkog života u Nazaretu, iza kako je na Kalvariji, pred očima Majčinim, koplje probilo Srce Njezinog Sina, dah toga preslatkoga Srca opaja i danas poslije toliko vijekova Madonu ... O kako se pred Njom osjećamo blizu presvetom Srcu!

UČVRSTI BRAĆU SVOJU

Čitatelju! Možda si se još do nedavno kolebao, pun predrasuda, slabo gorljiv prema božanskom Srcu Otkupiteljevu, možda je tvoja ljubav bila hladna, možda je uopće nije bilo. Doista bih bio sretan kad bi ovo malo mojih riječi probudilo u tebi živu ljubav, kakvu Isus želi; kada bi od tebe nemarnoga učenika stvorilo požrtvovnog apostola. Ne pitaj tko je napisao ove kukavne retke ... on je sjena što prolazi : *glas koji viče*. (Iv 1,23) Znaj ipak, da ti je kroz moja nevrjedna usta progovorio Isus; mojim posredništvom On traži od tebe ustrajnost u ovoj pobožnosti, kojoj te uputio. On hoće, da se i ti opet služiš ovim mojim riječima da dirneš druga svećenička srca: *A ja sam molio za tebe, da se tvoja vjera ne pokoleba, a tako i ti učvrsti svoju braću*. (Lk 22,32) Pronađi za presveto Srce nove poklonike u duhu i istini, posluži se svakim ljudskim i božanskim sredstvom, svim beskrajnim blagom svoga zvanja, svim sposobnostima što ti ih je narav udijelila. Pokaži, opominji ako treba, a nada sve neprestano zaklinji, radi i moli. Sigurno će tvoji naponi biti blagoslovljeni. Neumorno radi, ali tvoj rad neka bude razborit i velikodušan; *sa svom strpljivošću i naukom*. A nađeš li sluga Gospodnjih, *koji ne će podnositi zdrave nauke, te od istine budu okrenuli uši*, budi njihov apostol; *uvijek čini djelo evanđelja*. Ako posvetiš jednu svećeničku dušu, posvetio si čitav narod drugih duša, onda si ti doprinio dobar dio u obnovi svega u Kristu.

DODITE BLAGOSLOVLJENI

Svećenici Božji! Vi što bijete svete bojeve Gospodnje, dajte da vas podsjetim na nešto. Sjećate li se vi, da je nebeska zaštita obećana svima koji se bore za presveto Srce? "*Blagoslovit ću sve njihove pothvate.*" Uputimo, dakle, duše prema ovom božanskom svjetioniku, vjerujemo i ufajmo se nježno i djetinjski u bezdano milosrđe Njegovo. Pomozimo Mu, da ostvari plan svoje ljubavi: *Sve ću vas privući k sebi.* (Iv 12,32) I nama će doći dan smrti! Bože moj, kako će teška biti sudbina onih svećenika, koji nikad nisu ozbiljno ljubili presveto Srce, onih, koji su se usudili da sude, kritiziraju Njegove objave, Njegova obećanja, Njegove riječi; onih, koji su kratkovidnim svojim očima osudili poglede Njegova milosrđa, onih, što su nemarom i prezirom odgovarali žeđi Njegove ljubavi. *Strašno je pasti u ruke Boga živoga.* (Heb 10,31) Jadnih li *pomazanika Gospodnjih*, koji su uvijenim raspravama, smiješnim doskočicama, bezobzirnim sofizmima one znanosti, za koju sv. Pavao veli da krivo ime nosi, *grješnim* primjerom frivolnog i rastresenog života udaljavali duše od presvetog Srca! Riječ je Božja: *"Jao onome, koji sablazni jednoga od ovih malenih koji vjeruju u mene!"* Nesretni svećenici! Grozna je pomisao na njihov prvi susret sa Spasiteljem, koji će onda biti neumoljiv Sudac! Kako li će odlučno, strogim glasom uvrijeđenog svoga veličanstva reći: *Ja sam Isus, kojeg ti progoniš.* (Dj 9,5) Bože moj, kako će strog biti taj sud! Kako li će se grozno njima osvetiti to što su *prezreli ljubav!* *Tada ću im izjaviti: "Nikad vas nisam poznao!"* (Mt 7,23) Naprotiv, dobre svećenike, one koji su branili, častili i propovijedali simbol Njegove ljubavi, Isus će utješiti i *"bit će im utočište u onom zadnjem trenutku, ne će umrijeti u Njegovoj nemilosti."* A njihova imena, već davno *"upisana u presvetom Srcu"*, ne će nikada biti izbrisana. *Niti smrt, niti život ... ne će nas moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu.* (Rim 8,39) Jedna svetica je napisala *"da ćemo u večer života biti suđeni po ljubavi"*. Zar ste zaboravili one riječi iz evanđelja: *Oprostite se mnogo onome, koji je mnogo ljubio?* (Lk 7,47) Kakav li će strah i žalost okupiti našu smrtnu postelju, kad ćemo poslije duge službe pogledati naša djela jedno po jedno u svjetlu vječnosti! Možda nismo uvijek bili *svjetiljka koja svijetli.* (Iv 5,35) Kako ćemo se osjetiti malenima pred veličinom onog zadnjeg trenutka! Kako li će nam se praznim učiniti naše ruke! Ali braćo moja, ne bojte se! *Malovjerni, zašto si posumnjao?* (Mt 19,31) Pogledajte oko svoje postelje vijenac duša, koje ste priveli Učiteljevu Srcu. Recite Mu nježno i povjerljivo: *Riječi koje si dao meni, dao sam njima ... i povjerovali ... Ja sam Tebe proslavio na Zemlji.* (Iv 17,8 – 4) Gle, anđeli Božji silaze u četama ... došao je veliki trenutak nagrade, i dok vam se raduju sveti na nebesima, sveta vam Poputbina nosi *zadnji cjelov presvetog Srca ...* Ostavi zemaljski život bez žalosti, vjerni slugo! *Blago tebi, jer si vjerovao!* Tvoji su grijesi oprani u ljubavi. Čujte još jednom na kraju riječ Isusove prijateljice i osmijehnite se za veliki čas: *"Kako je lijepo umrijeti nakon toga što smo nježno i bez prestanka bili pobožni Srcu Onoga, koji će nas suditi."* Presveto Srce Isusovo, ufam se u te!

DODATAK

Naš Gospodin Isus Krist dao je sv. Margareti Alacoque obećanja onima koji štuju Njegovo božansko Srce. U lećima i pobožnim knjigama često se netočno iznose obećanja presvetog Srca, te pripisuju Njemu riječi svete ili mijenjaju smisao njezinim riječima. Stoga mislim kako će svećenicima biti drago, ako im dam točan tekst ovog "kodeksa ljubavi". Citati su izvađeni iz djela "*Život i djelo sv. M. M. Alacoque*" (Pariz – Ponsielque, 1867. god., izdao samostan Paray le Monial). Dva razloga, prema riječima svete, upućuju sluge presvetog Srca da neprestano proučavaju i pobožno razmatraju ta obećanja. Evo njezinih riječi: "*Blago blagoslova i milosti, što ih ovo presveto Srce u sebi skriva, neiscrpivo je.*" "*On će kraljevati usprkos svima, koji se opiru.*" Opažam da su razna obećanja rasijana po svim spisima svete

Margarete. Obećanja se nadopunjuju, ponavljaju, ponekad su identična. Iz ovih tekstova, što ih mi donosimo, izvađeno je onih 12 obećanja, što su raširena među vjernicima, a iznose misao svetice.

I. Onima, koji se trude oko spašavanja duša

"Božanski moj Spasitelj dao mi je razumjeti, da će oni koji rade oko spasa duša moći ganuti i najtvrdja srca i da će raditi s čudnovatim uspjehom, ako sami budu proniknuti nježnom pobožnošću prema božanskom Srcu Njegovu." "Dosta je da upoznaju duše s Njim, ovom božanskom Srcu neka prepuste zatim trud da Ono prodre toplinom svoje milosti u ona srca, koja je za se sačuvalo. Blago onima, koji se nalaze u tome broju!"

II. Onima, koji nastoje postati bolji

"Nadam se, da će ovo božansko Srce postati bogatim i neiscrpivim izvorom milosrđa i milosti ... da će odagnati ... pravednu srdžbu Božju na tolike opačine ..." Bog će oprostiti grješnicima zbog ljubavi, kojom oni ljube ovo presveto Srce ...» koje je kao tvrđava i stalno sklonište svim bijednim grješnicima, koji hoće da se u njega sklone, kako bi izmakli Božanskoj pravdi. Presveto je Srce svemogućće da postigne Očevu milosrđe." "Presveto Srce želi da veliki broj duša svrati s puta propasti te uništi u dušama kraljevstvo Sotone, a podigne u njima kraljevstvo svoje ljubavi." "Ja ne znam ni za kakvu drugu pobožnu vježbu, koja bi u kraće vrijeme digla dušu do najveće savršenosti."

III. Redovničkim zajednicama

"On mi je obećao ... kako će izliti blagi izljev svoje goruće ljubavi na sve zajednice, koje ga budu štovale i koje se predaju Njegovoj osobnoj zaštiti. On će udaljiti od njih kazne Božanske pravde i povratit će im revnost kad u njoj oslabe." "Ne bi trebalo nikakvih drugih sredstava pored štovanja presvetog Srca, da se povrati prvotna revnost i najtočnije držanje pravila u najzapuštenije zajednice, i da dospiju na vrhunac savršenosti.» "Koliko li je blagoslova i milosti ... odlučio da izlije ... na one zajednice, koje budu više nastojale oko Njegove časti i slave!"

IV. Dušama dobre volje

"Svjetovne osobe naći će u ovoj slatkoj pobožnosti sve pomoći potrebite njihovu staležu." "Dat će mir njihovim obiteljima." "Ponovno će sjediniti rastavljene obitelji." "Pomoći će im u njihovu radu." "Utješit će ih u njihovim nevoljama." "Izlit će blagoslov na sve njihove pothvate." "U ovom će Srcu one naći utočište za svega života, a osobito u trenutku smrti." "Kako li je slatko umrijeti, kada smo bez prestanka bili pobožni Srcu Onoga, koji će nas suditi." "Oni, koji su pobožni ovom presvetom Srcu, ne će se nikada izgubiti."

V. Apostolima presvetog Srca

"Pokazao mi je kako su u Njemu (u presvetom Srcu) mnoga imena upisana, jer su željeli širiti Njegovu čast. Stoga On ne će dopustiti, da ikada budu odatle izbrisana." "On mi otkri blago ljubavi i milosti za one, koji se budu posvetili i žrtvovali tome, da iskazuju i šire, koliko mogu, štovanje, ljubav i slavu Njegovu."

VI. Kućama, koje budu držale Njegovu sliku

"Budući da je On izvor sviju blagoslova, izlit će te blagoslove u punoj mjeri na sva mjesta, gdje bude izložena slika ovoga slatkoga Srca, da je ondje ljudi ljube i štiju."

VII. Devet petaka

"Obećajem ti u preobilnom milosrđu svoga Srca, da će moja svemoguća ljubav dati svima onima, koji se budu pričestili svakoga prvoga petka neprekidno kroz devet mjeseci, milost zadnjega pokajanja. Oni ne će umrijeti u mojoj nemilosti i bez svetih sakramenata, a moje će Srce biti za njih stalno utočište u onom zadnjem času." Mnogo se pisalo o ovom obećanju, koje je povijesno pouzdano kao i sva druga, ali ima za se veće jamstvo ukoliko je to bilo jedino, što je sv. Kongregacija istražila i posebno odobrila (Estebanez, La grande promesse, s. 18). Mnogo se, kažem, o njemu pisalo i, što je vrlo čudno, o njemu se čuvala tajna sve do godine 1869., kada ga je P. Franciosi iznio u javnosti; bojali su se valjda, da se ta izjava ne da teološki opravdati, ili da će se vjernici njome neispravno poslužiti. Međutim, obećana milost nije ništa novo u Crkvi. Uglavnom se ona podudara sa subotnjim povlasticama. Ona se dobiva obavljajući devet pričesti svakoga prvoga petka, kroz devet mjeseci *redom*, dakle ne u druge dane; ako se red prekine, gubi se pravo na uspjeh. Te pričesti valja primati s nakanom da se dade čast presvetom Srcu kao naknada za uvrede koje mu se nanose i da se dobije obećana milost. Međutim, dovoljna je nakana koju smo izričito napravili na početku reda pričesti, pa je i ne obnovimo svaki petak. Pričesti se trebaju dobro obaviti, ali se i ne traži izvanredni žar. Grijesi, pa i teški, ako ih počinimo između jedne i druge pričesti, ne uništavaju povlasticu, ako se samo ispovjedimo prije iduće pričesti. Isto tako, ako bismo sagriješili poslije svih devet pričesti, ne trebamo misliti, da smo izgubili povlasticu devet petaka, ako se dakako pokajemo. U obećanju nije obećana *bezgrješnost*, nego *smrt u milosti Božjoj* i spas duše, pa bilo to i "*po ognju*", tj. kroz muke čistilišta. Zbog nestalnosti vječnog spasenja, koju je proglasio tridentinski sabor – a ta je nauka sigurna i poslije obećanja – zbog te nestalnosti, kažem, pomisli kako li je važna ova povlastica, da smiri strah i trepet onih, koji se tako strašno boje svoje slabosti. Uvjeti su maleni, plodovi nedogledni. Ali među nerazmjerom jednoga i drugoga postoji *neizmjereno milosrđe*. Službenici Božji često bi trebali obnavljati svoje pouzdanje, da učvršćuju svoje nade, oslabljene često dodirom tvrde i bolne stvarnosti, razmišljajući o ovom kodeksu milosrdne ljubavi, a taj je kodeks Bog sastavio po božanskim kriterijima: *gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost* (Rim 5,20).

SADRŽAJ

Čitatelju

Žalosne stvari

Zaboravljeni Bog

Kad bi znao dar Božji!

Zagledajte se u vaš poziv

Tajna uspjeha

Nepravedni napadaji

Presveto Srce i Euharistija

Dugo proučavanje i velika ljubav

Primit ćeš stostruko

Novi duhovi

Po Mariji k Isusu

Učvrsti braću svoju

Dođite blagoslovljeni

DODATAK

I. Onima, koji se trude oko spašavanja duša

II. Onima, koji nastoje postati bolji

III. Redovničkim zajednicama

IV. Dušama dobre volje

V. Apostolima presvetog Srca

VI. Kućama, koje budu držale Njegovu sliku

VII. Devet petaka